

In razhajajo se, ko da zapuščajo svetišče.

Bohorič zavije v tesno ulico z doživljajem v srcu, da se je razprostrla pred njim ogromnost svobodnega življenja. Morda res samo za te ure. Ali v teh prečudnih urah je njegova mesečinska sonata iz davne noči postala resnica za stotisoče. Bohorič odhaja. Kam? Kako bo odslej?

Pa to ni vprašanje v tej najsvetlejši minuti njegovega dosedanjega življenja.

G R O B L J U B E Z N I

STANO KOSOVEL

Prepeljal te bom tja na drugi breg
in te molče in tiho pokopal —
tako pokrije črno zemljo sneg.

Položil te bom v rezan mavzolej,
ki na otoku žalosti stoji
in ki v življenju mojem nima mej.

Vsak, dan ko padal mrak bo na pristan,
bom tja prihajal kakor tih menih
in molil, da bi tebi mir bil dan.

V nočeh jesenskih, ko vihar bo rjul,
izzival ladije na divji boj,
bom luč prižigal in ob tebi čul.

Tako bom stražil grob — ljubezni vrt
in mislil nate, ki ne vstaneš več,
in čakal, da še póme pride smrt.

S R E Č A N J E

STANO KOSOVEL

Prešlo je dolgih, dolgih dvánajst let,
v globoki strugi je odtekel čas,
obrazi novi so prišli na svet.

Spet sva se srečala. Kot nékdaj ti,
kot nékdaj morda sem se zdel i jaz.
Resnica pa drugače govori.

Teh dvánajst let razsajal je vihar
po mojem srcu in ga je razril,
teh dvánajst let je gorel v njem požar.

Ta leta čakal sem kot gladna zver
na tvoje srce in po tebi vpil
in te iskal, ne našel te nikjer...

S teboj morda še hujše je bilò.
Vrtinčil te življenja je vihar,
razbil ob skali in požrl na dno.

In zdaj sva srečala se zadnjikrat:
ti kakor mrtva, plavajoča stvar,
jaz kot brodnik, ki nosi v srcu hlad.

T E M P O . . . T E M P O . . .

B R A T K O K R E F T

Spominu zidarja-rojaka Januša Zvera.

Sobarica je pozvonila. «Gospod predsednik!» Pestotnik je skočil s postelje. Oblačenje mu ni nič kaj hitro šlo izpod rok. Čutil je ves čas, kako ga gleda in motri žena. Ponoči se mu je približala, a on jo je zavrnil. Zdajle se je domislil njenega sovražnega pogleda. Premaknila se je, da bi dala viden znak budnosti. Rada bi govorila. Pestotnik pa se ni zmenil. Oblekel je suknjo in zgrabil za kljuko.

«Še zbogom ne rečeš», je vrgla iz tople postelje za njim. On pa se ni obrnil več. Odhitel je po stopnicah na dvorišče, kjer ga je že čakal šofer z najmodernejšim Fiatom.

I.

«Dobro jutro, gospod predsednik!»

Pestotnik je nekaj zamrmral, sedel k volanu in pognal. Ustavil je avto pred hišo, kjer ga je že čakal dr. Baraga s sinom Fricom, montanistom ljubljanske univerze.

«Zakasnil bi se bil skoraj», je bolj v zadregi nejevolje in jutranjega nerazpoloženja rekel predsednik svojemu pravnemu svetovalcu dr. Baragi in bivšemu rezervnemu vojnemu avditorju avstrijske vojske, ki je v okupirani Srbiji obsodil dva seljaka na smrt, ker sta skrila žito pred avstrijsko vojsko. To je bila javna tajnost v mestu že od prevrata sem, toda pri oblastih se je vse lepo uredilo, zakaj preiskava je dognala, da je gospod doktor moral podpisati